

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การฟื้นฟูหรือการปรับโครงสร้างกิจการ(Reorganization) เป็นการนำเอารูปแบบการประนอมหนี้และการปรับโครงสร้างหนี้(Debt-Restructuring) ซึ่งเป็นกระบวนการนอกศาล(out-of-court procedures) เข้ามาสู่กระบวนการทางกฎหมายที่มีศาลเป็นผู้ควบคุมดูแล อันเป็นการแก้ไขข้อขัดข้องของมาตรการทางกฎหมายที่มีอยู่เดิมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการช่วยเหลือองค์การธุรกิจให้สามารถอยู่รอดต่อไปได้ ซึ่งขอบเขตของการฟื้นฟูกิจการไม่เพียงแต่มุ่งให้กิจการหลุดพ้นจากหนี้สินแต่ยังเป็นกระบวนการที่ทำให้กิจการกลับมามีศักยภาพในการทำกำไรและการบริหารกิจการโดยการสร้างโอกาสในการปรับโครงสร้างหนี้ การปรับโครงสร้างทุน การปรับโครงสร้างกิจการและสร้างสภาพบังคับทางกฎหมายแก่ลูกหนี้ เจ้าหนี้และผู้มีส่วนได้เสียให้เข้าสู่กระบวนการ นอกจากนี้ยังเป็นการทำให้กิจการมีโอกาสในการหาเม็ดเงินใหม่โดยการลดความเสี่ยงแก่เจ้าหนี้ในการสนับสนุนทางการเงิน จากเหตุผลดังกล่าวจึงเป็นที่มาของการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเพื่อการยกเว้นสภาพบังคับตามมาตรา 94 (2) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 เพื่อให้เจ้าหนี้ที่รู้ถึงการที่ลูกหนี้มีหนี้สินส่วนตัวและให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้เพื่อให้กิจการของลูกหนี้ดำเนินต่อไปได้สามารถขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายได้และยังมีการกำหนดให้มีกระบวนการพิจารณาว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้และมาตรการทางกฎหมายภายใต้พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2541 ซึ่งอยู่ในหมวด 3/1 มาตรา 90/1 ถึง 90/90 ซึ่งต่อมาก็ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2543 จนกระทั่งมีผลบังคับใช้ถึงปัจจุบัน โดยในการบัญญัติกฎหมายดังกล่าวได้รับอิทธิพลจากแนวคิดของกระบวนการฟื้นฟูกิจการหรือกระบวนการจัดการทรัพย์สินตามกฎหมายของต่างประเทศซึ่งกฎหมายฟื้นฟูกิจการของทุกประเทศจะมีวัตถุประสงค์ร่วมกันคือการเปิดโอกาสให้กิจการได้รับการเยียวยาแก้ไขปัญหาเพื่อให้กิจการสามารถอยู่รอดและเป็นการรักษามูลค่าของกิจการที่ยังคงดำเนินต่อไป(going concern value) อันเป็นการทำให้ลูกหนี้ เจ้าหนี้และผู้มีส่วนได้เสียได้รับประโยชน์ร่วมกันภายใต้กระบวนการของกฎหมาย

หลักการที่สำคัญประการหนึ่งของกระบวนการฟื้นฟูกิจการคือการเปิดโอกาสให้กิจการสามารถดำเนินต่อไปได้ตามปกติภายใต้สภาวะการพักบังคับชำระหนี้และมีการจัดการทรัพย์สินและกิจการโดยบุคคลที่กฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการฟื้นฟูกิจการทั้งในแง่ของการบริหารจัดการกิจการและทรัพย์สินและการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการซึ่งการกำหนดที่มาของบุคคลที่เข้ามาในการฟื้นฟูกิจการจะแตกต่างกันไปตามแนวความคิดของแต่ละประเทศ

ภายใต้กระบวนการฟื้นฟูกิจการของไทยตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ได้กำหนดให้ผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการมีบทบาทสำคัญในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่ประสบปัญหาทางการเงินโดยเป็นผู้กำหนดทิศทางของการบริหารจัดการธุรกิจของลูกหนี้เพื่อให้มีการปรับโครงสร้างกิจการของลูกหนี้ในส่วนของโครงสร้างหนี้และโครงสร้างทุน โดยการเสนอแผนการหรือเค้าโครงของการบริหารอันเป็นกระบวนการหรือวิธีการของการฟื้นฟูกิจการและควบคุมดูแลกองทรัพย์สินและกิจการของลูกหนี้ในระหว่างจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการให้สามารถดำเนินต่อไปได้ บทบาทของผู้ทำแผนจึงเกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรการในการเยียวยาแก้ไขปัญหาและกำหนดกรอบในการบริหารจัดการในอนาคตของกิจการที่เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการ

การที่ผู้ทำแผนมีบทบาทสำคัญในการเข้ามาดำเนินการฟื้นฟูกิจการมีผลทำให้จำเป็นต้องมีการกำหนดโครงสร้างบทบัญญัติของกฎหมายในเรื่องต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับบทบาทของผู้ทำแผนโดยการกำหนดกระบวนการกลั่นกรองคุณสมบัติของผู้ทำแผน หลักเกณฑ์การแต่งตั้งของผู้ทำแผน สถานะทางกฎหมายและอำนาจหน้าที่ของผู้ทำแผน ผลภายหลังจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผนซึ่งเกี่ยวข้องกับการกำหนดสถานะของหนี้ที่ผู้ทำแผนก่อขึ้นและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผน กระบวนการควบคุมตรวจสอบผู้ทำแผนโดยการกำหนดการพ้นจากตำแหน่งของผู้ทำแผนและความรับผิดชอบของผู้ทำแผน จะได้เห็นว่าโครงสร้างของบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวนั้นล้วนแต่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อบทบาทของผู้ทำแผนในการดำเนินการฟื้นฟูกิจการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายฟื้นฟูกิจการ นั่นคือ การมุ่งรักษากิจการเอาไว้ให้กลับมามีความสามารถในการดำเนินธุรกิจต่อไปอันจะก่อให้เกิดผลตามมา นั่นคือ การรักษาประโยชน์ผู้มีส่วนได้เสียในคดีฟื้นฟูกิจการ

อย่างไรก็ตามในการบังคับใช้กฎหมายฟื้นฟูกิจการภายใต้พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 นั้นได้ก่อให้เกิดปัญหาอุปสรรคในหลายประการโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาทางกฎหมายที่ส่งผลกระทบต่อทางปฏิบัติในเรื่องของบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ทำแผน เนื่องจากในประเทศไทยนั้นกระบวนการฟื้นฟูกิจการภายใต้กฎหมายล้มละลายยังเป็นแนวคิดใหม่และเมื่อยังไม่มีแนวทางและหลักกฎหมายที่ชัดเจน จึงทำให้เกิดข้อขัดข้องทั้งในเรื่องความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติของกฎหมายที่มีอยู่เดิม การขาดบทบัญญัติของกฎหมายที่มีความเหมาะสมต่อปัญหาที่เกิดขึ้น อันเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลและต่อผู้มีส่วนได้เสียในคดีฟื้นฟูกิจการซึ่งส่งผลกระทบต่อกระบวนการฟื้นฟูกิจการทั้งระบบ ซึ่งกฎหมายฟื้นฟูกิจการเป็นมาตรการที่เป็นความหวังที่จะนำมาใช้เยียวยาแก้ไขปัญหาของเศรษฐกิจของประเทศ โดยปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นนั้นมีความเกี่ยวข้องกันและสมควรที่จะนำมาพิจารณาทั้งระบบ

ปัญหาดังกล่าวเริ่มต้นจากกระบวนการเข้าสู่คดีพื้นฟูกิจการของผู้ทำแผนซึ่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ได้กำหนดให้ผู้ทำแผนจะต้องมีคุณสมบัติตามที่ได้กำหนดไว้ในกระทรวงว่าด้วยการจดทะเบียนการกำหนดคุณสมบัติผู้ทำแผนและผู้บริหารแผนพื้นฟูกิจการ พ.ศ. 2545 ซึ่งมีผลบังคับใช้แก่คดีพื้นฟูกิจการในช่วงเวลาไม่นานมานี้ หลักเกณฑ์การกำหนดคุณสมบัติดังกล่าวส่งผลให้เกิดข้อขัดข้องบางประการแก่คดีในเรื่องการจดทะเบียนการกำหนดคุณสมบัติผู้ทำแผนถึงความเหมาะสมที่จะนำระบบดังกล่าวมาใช้ เนื่องจากในบางครั้งคู่กรณีในคดีสามารถตกลงเกี่ยวกับการกำหนดตัวผู้ทำแผนได้แต่ผู้ทำแผนไม่ได้จดทะเบียนภายใต้กฎกระทรวงจึงทำให้ผู้ทำแผนดังกล่าวไม่สามารถเข้ามาในคดีได้แม้ผู้ทำแผนดังกล่าวจะมีความรู้ความสามารถและเป็นที่ยอมรับจากคู่กรณีในคดีก็ตาม นอกจากนี้ยังมีข้อโต้แย้งของคู่กรณีในคดีในเรื่องความเหมาะสมของการกำหนดสัญชาติของผู้ทำแผนซึ่งเป็นนิติบุคคลและยังมีปัญหาในเรื่องของขอบเขตของการกำหนดคุณสมบัติของผู้ทำแผนไม่ครอบคลุมในกรณีที่เป็นนิติบุคคล นั่นคือ กฎกระทรวงไม่ได้กำหนดข้อห้ามของการเป็นผู้ทำแผนในกรณีที่ผู้ทำแผนที่เป็นนิติบุคคลถูกศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์

เมื่อศาลมีคำสั่งให้พื้นฟูกิจการและจะต้องมีการตั้งผู้ทำแผน มีข้อพิจารณาว่าหลักเกณฑ์การแต่งตั้งผู้ทำแผนภายใต้พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 นั้นมีผลผลักดันให้กิจการที่เข้าสู่กระบวนการสามารถพื้นฟูกิจการได้สำเร็จมากน้อยเพียงใด โดยฝ่ายที่สนับสนุนให้ลูกหนี้ได้มีโอกาสเป็นผู้ทำแผนเห็นว่าลูกหนี้มีความเหมาะสมในการเป็นผู้ทำแผนเนื่องจากมีความรู้ความเข้าใจในปัญหาของกิจการตนเองได้ดีที่สุด ส่วนฝ่ายที่ต้องการให้เจ้าหนี้หรือบุคคลภายนอกเป็นผู้ทำแผนเห็นว่าลูกหนี้มีความบกพร่องในการบริหารกิจการของตนเองจึงต้องการให้มีบุคคลภายนอกที่มีความรู้มีความเชี่ยวชาญและประสบการณ์เข้ามาช่วยเหลือกิจการ นอกจากนี้ในกรณีที่ลูกหนี้เป็นผู้ร้องขอให้พื้นฟูกิจการหรือในกรณีที่เจ้าหนี้เป็นผู้ร้องขอให้พื้นฟูกิจการนั้น หลักเกณฑ์การแต่งตั้งผู้ทำแผนนั้นได้จูงใจให้มีการร้องขอให้พื้นฟูกิจการโดยฝ่ายลูกหนี้และเจ้าหนี้มากน้อยเพียงใดและหลักเกณฑ์นั้นมีความเหมาะสมต่อการเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผนหรือไม่เพียงใด

เมื่อศาลมีคำสั่งตั้งผู้ทำแผนแล้วกฎหมายได้กำหนดให้ผู้ทำแผนมีอำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้อย่างกว้างขวางแต่ไม่ได้กำหนดสถานะทางกฎหมายในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผน จึงมีปัญหว่าสถานะของผู้ทำแผนที่เหมาะสมต่อการปฏิบัติหน้าที่ควรมีลักษณะเช่นไร นอกจากนี้เมื่อผู้ทำแผนเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในบางกรณีมีข้อโต้แย้งของผู้มีส่วนได้เสียในคดีถึงความบกพร่องของการปฏิบัติหน้าที่ จึงมีข้อพิจารณาว่าผู้ทำแผนควรมีระดับของมาตรฐานการปฏิบัติหน้าที่อย่างไร เพื่อให้สอดคล้องกับขอบเขตการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผน รวมไปถึงควรมีการกำหนด

หน้าที่เพิ่มเติมแก่ผู้ทำแผนเพื่อเป็นการสร้างระบบของการควบคุมตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผนหรือไม่อย่างไร

ปัญหาที่เกิดขึ้นอีกประการหนึ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการใช้อำนาจและการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผนในกระบวนการฟื้นฟูกิจการ นั่นคือ อุปสรรคของกฎหมายที่ไม่เอื้ออำนวยต่อเจ้าหน้าที่ในการให้การสนับสนุนทางการเงินแก่กิจการ โดยในการกำหนดสถานะของหนี้ที่ผู้ทำแผนก่อขึ้นในระหว่างการฟื้นฟูกิจการและต่อมาศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด กฎหมายได้กำหนดให้หนี้ที่จะได้รับสิทธิพิเศษในเรื่องการจัดลำดับชั้นมูลหนี้ตามมาตรา 90/77 วรรคสามจะต้องเป็นหนี้ก่อนขึ้น “ตามแผน” จึงก่อให้เกิดปัญหาว่าในกรณีที่แผนฟื้นฟูกิจการไม่ได้รับความเห็นชอบและลูกหนี้จะต้องเข้าสู่กระบวนการล้มละลาย เจ้าหน้าที่ให้เงินทุนช่วยเหลือแก่กิจการของลูกหนี้ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผนย่อมไม่ได้รับสิทธิพิเศษเกี่ยวกับการจัดลำดับชั้นของมูลหนี้ตามกฎหมาย เนื่องจากหากตีความตามกฎหมายดังกล่าวย่อมไม่ถือว่าหนี้ดังกล่าวเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นตามแผน ดังนั้นเจ้าหนี้หรือสถาบันการเงินจึงเกิดความเสี่ยงในการปล่อยสินเชื่อในระหว่างการฟื้นฟูกิจการเป็นผลทำให้การหาเงินทุนสนับสนุนกิจการโดยผู้ทำแผนในช่วงเวลาของการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการจึงเป็นไปได้ยากลำบากยิ่ง เงื่อนไขของกฎหมายดังกล่าวจึงเป็นอุปสรรคต่อผู้ทำแผนในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย

นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องความเสียหายแก่กิจการของลูกหนี้ที่ต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในระหว่างการฟื้นฟูกิจการในช่วงเวลาที่ผู้ทำแผนได้เข้ามาปฏิบัติหน้าที่โดยขาดหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผน ซึ่งคดีฟื้นฟูกิจการในบางคดีค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผนมีจำนวนมาก และลูกหนี้ไม่สามารถคาดหมายได้เนื่องจากกฎหมายไม่ได้กำหนดให้ผู้ทำแผนจะต้องแสดงค่าใช้จ่ายของตนเองเมื่อเข้ามาทำหน้าที่ในคดี นอกจากนี้ในคดีที่เกิดขึ้นผู้ทำแผนสั่งจ่ายหรือกำหนดค่าใช้จ่ายโดยลำพัง ซึ่งไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายในการให้ผู้ทำแผนจะต้องขออนุญาตต่อศาลแต่ศาลจะมีอำนาจวินิจฉัยต่อเมื่อคู่กรณีมาขออนุญาตในเรื่องค่าใช้จ่ายและเมื่อศาลอนุญาตค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผนอย่างไร เมื่อมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นระหว่างคู่กรณี ศาลจึงมีอำนาจในการพิจารณาในเรื่องจำนวนค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผน จึงก่อให้เกิดข้อขัดข้องในคดีทั้งคู่กรณีที่เกี่ยวข้อง ผู้ทำแผนและศาล เกี่ยวกับแนวปฏิบัติในเรื่องการขออนุญาตในค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผนซึ่งยังไม่มีหลักเกณฑ์ที่มีความชัดเจนและแน่นอนที่กำหนดไว้ รวมไปถึงในเรื่องของจำนวนค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผนนั้นยังไม่มีข้อกำหนดหลักเกณฑ์ที่แน่นอนในการพิจารณากำหนดอัตราค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผนทำให้ในบางคดีกิจการของลูกหนี้ต้องแบกรับค่าใช้จ่ายที่สูงเกินสมควรและยังมีข้อพิจารณาในเรื่องการทวงจ่ายค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผนก่อนที่จะชำระจากทรัพย์สินของลูกหนี้เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของกิจการ

การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผนในระหว่างกระบวนการฟื้นฟูกิจการหากผู้ทำแผนกระทำการทุจริตหรือจัดการไปในทางที่เสียหายแก่ลูกหนี้หรือเจ้าหนี้ กฎหมายไม่ได้บัญญัติให้มีกระบวนการถอดถอนหรือเปลี่ยนตัวผู้ทำแผน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกรณีของผู้บริหารแผนที่กฎหมายเขียนไว้ชัดเจนว่าหากผู้บริหารแผนกระทำการโดยทุจริตหรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าหนี้หรือลูกหนี้ ผู้ทำแผนขาดคุณสมบัติ หรือมีเหตุอื่นที่ไม่สมควรเป็นผู้บริหารแผนศาลอาจมีคำสั่งให้ผู้บริหารแผนพ้นจากตำแหน่งได้ ซึ่งถือเป็นมาตรการการตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ที่มีความเหมาะสม ดังนั้นปัญหาที่เกิดขึ้นคือ ฝ่ายลูกหนี้ เจ้าหนี้ หรือผู้มีส่วนได้เสียที่ได้รับความเสียหายจากการใช้อำนาจหรือการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผนหรือเห็นว่าผู้ทำแผนกระทำการโดยทุจริตหรือฝ่าฝืนกฎหมายไม่สามารถร้องขอต่อศาลให้มีคำสั่งให้ผู้ทำแผนพ้นจากตำแหน่งได้แม้จะได้รับความเสียหายจากการกระทำของผู้ทำแผนก็ตาม จึงมีข้อพิจารณาเกี่ยวกับความเหมาะสมในการนำมาตรการเกี่ยวกับกระบวนการพ้นจากตำแหน่งของผู้บริหารแผนมาปรับใช้เพื่อเป็นมาตรการควบคุมตรวจสอบการใช้อำนาจและการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผน

ในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผนอาจถูกฟ้องเป็นคดีละเมิดจากลูกหนี้ เจ้าหนี้และบุคคลภายนอกที่ได้รับความเสียหาย กรณีดังกล่าวย่อมทำให้ผู้ทำแผนมีความเสี่ยงสูงที่จะต้องมีความรับผิดชอบจากการปฏิบัติหน้าที่และกำหนดค่าตอบแทนเป็นจำนวนที่สูง จึงมีข้อพิจารณาว่าควรมีการกำหนดบทคุ้มครองผู้ทำแผนจากการปฏิบัติหน้าที่หรือไม่อย่างไรโดยพิจารณาเทียบเคียงจากกรณีของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เนื่องจากกฎหมายไม่มีบทบัญญัติคุ้มครองเป็นการเฉพาะสำหรับการใช้อำนาจและการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผน นอกจากนี้ยังมีข้อพิจารณาในเรื่องสิทธิการฟ้องร้องผู้ทำแผนที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่กิจการของลูกหนี้ว่าควรมีมาตรการเยียวยาความเสียหายอย่างไรหากกรรมการของบริษัทลูกหนี้ละเลยที่จะฟ้องคดีต่อผู้ทำแผนที่กระทำทุจริตหรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่กิจการของลูกหนี้ สำหรับผู้ทำแผนที่กระทำทุจริตหรือบกพร่องต่อหน้าที่ในการยื่นแผนฟื้นฟูกิจการนั้น มีข้อพิจารณาว่าผู้ทำแผนที่ละเลยต่อการปฏิบัติหน้าที่หรือกระทำการโดยทุจริตควรมีการกำหนดให้ผู้ทำแผนมีความรับผิดชอบทางอาญาหรือไม่อย่างไร

เหล่านี้เป็นปัญหาในเบื้องต้นที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการในส่วนของอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการและบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องภายใต้พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 ที่ก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการบังคับใช้กฎหมาย และทำให้กระบวนการฟื้นฟูกิจการไม่อาจบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ดังนั้นจึงสมควรที่จะต้องมีการศึกษาแนวคิดและหลักการเบื้องต้นของอำนาจ หน้าที่ ความรับผิดชอบและบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ

การภายใต้กฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศเพื่อศึกษาเปรียบเทียบและวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหามีความเหมาะสมต่อไป

สมมุติฐานการวิจัย

หลักการและบทบัญญัติบางมาตราของกฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการภายใต้พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ยังไม่มีความชัดเจน โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ ในเรื่องคุณสมบัติของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ หลักเกณฑ์การแต่งตั้งผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ สถานะและหน้าที่ของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ สถานะของหนี้ที่ผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการก่อขึ้น ค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ การพ้นจากตำแหน่งของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการและความรับผิดชอบของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในทางกฎหมายและทางปฏิบัติหลายประการอันเป็นอุปสรรคต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของกระบวนการฟื้นฟูกิจการ

เพื่อที่จะทำให้เกิดความเข้าใจและความชัดเจนในกรณีดังกล่าวได้ดียิ่งขึ้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาแนวคิดและหลักเกณฑ์ของมาตรการฟื้นฟูกิจการตามกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ เพื่อกำหนดแนวทางหรือมาตรการที่มีความเหมาะสมเพื่อแก้ไขข้อขัดข้องและปัญหาที่เกิดขึ้นจากการบังคับใช้กระบวนการฟื้นฟูกิจการในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ

วัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาถึงแนวความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับกระบวนการฟื้นฟูกิจการภายใต้พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 โดยมุ่งเน้นศึกษาถึงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบและบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการฟื้นฟูกิจการโดยผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ นับแต่การเริ่มเข้าสู่กระบวนการจนกระทั่งสิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่โดยศึกษาเปรียบเทียบกับโครงสร้างกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับผู้ทำแผนหรือผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการตามกฎหมายฟื้นฟูกิจการของประเทศไทย อังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อที่จะทำให้เกิดความเข้าใจในหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ และนำมาวิเคราะห์ปัญหาหรือข้อขัดข้องที่เกิดขึ้นภายใต้กระบวนการฟื้นฟูกิจการตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ในเรื่องคุณสมบัติผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ หลักเกณฑ์การแต่งตั้งผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ สถานะและหน้าที่ของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ สถานะของหนี้ที่ผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการก่อขึ้น ค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ การพ้นจากตำแหน่งและความรับผิดชอบของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาคิดเห็นที่เหมาะสมเกี่ยวกับปัญหาหรือข้อพิจารณาในแต่ละกรณีให้มีเกิดความชัดเจนในแนวทางปฏิบัติของกฎหมายต่อไป

วิธีการวิจัย

วิธีการใช้ในการวิจัยนี้ใช้การวิจัยเอกสารโดยศึกษาค้นคว้าวิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือ กฎหมาย บทความ วิทยานิพนธ์ วารสาร คำสั่งศาล คำพิพากษาศาล เอกสารงานวิจัย และเอกสาร อื่นๆ รวมทั้งบทบัญญัติกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการฟื้นฟูพิกิจการและอำนาจหน้าที่และ ความรับผิดชอบของผู้ทำแผนฟื้นฟูพิกิจการรวมถึงการใช้วิธีวิจัยโดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อหาข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และข้อมูลจากเอกสารมาใช้วิเคราะห์ร่วมกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เพื่อทราบถึงความเป็นมาและหลักการสำคัญของกระบวนการของกฎหมายการฟื้นฟู พิกิจการของไทยและต่างประเทศโดยเฉพาะหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบ และ บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับผู้ทำแผนฟื้นฟูพิกิจการ
2. แสดงถึงสภาพปัญหาของกฎหมายฟื้นฟูพิกิจการในส่วนที่เกี่ยวข้องคุณสมบัติผู้ทำ แผนฟื้นฟูพิกิจการ หลักเกณฑ์การแต่งตั้งผู้ทำแผนฟื้นฟูพิกิจการ สถานะและหน้าที่ของผู้ทำแผนฟื้นฟู พิกิจการ สถานะของหนี้ที่ผู้ทำแผนฟื้นฟูพิกิจการก่อขึ้น ค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผนฟื้นฟูพิกิจการ การพ้นจาก ตำแหน่งและความรับผิดชอบของผู้ทำแผนฟื้นฟูพิกิจการ เพื่อที่จะทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่มีความ เหมาะสมที่จะส่งเสริมให้การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผนฟื้นฟูพิกิจการเป็นไปโดยมีประสิทธิภาพและ บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายฟื้นฟูพิกิจการ
3. เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายฟื้นฟูพิกิจการและกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ภายใต้พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483
4. เสนอแนวความเข้าใจและทางปฏิบัติแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการฟื้นฟูพิกิจการ ของไทยตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ซึ่งเป็นการพัฒนาหลักกฎหมายฟื้นฟูพิกิจการของ ไทยให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้นอันจะส่งผลดีต่อคดีฟื้นฟูพิกิจการและระบบเศรษฐกิจโดยรวม